

δοῦσαν ὄλο τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ. — Ἦθελα νὰ μᾶς ἐπιαναν οἱ κουράσοι, τοῦ εἶπε, καὶ νὰ μᾶς πῆγαιναν σὲ μιὰ σπηλιά.— Καὶ τί θὰ κάναμε ἐκεῖ;— Θὰ μιλοῦσαμε.— Καὶ ὕστερα;— Θὰ σωμαίναμε.— Τίποτ' ἄλλο δὲ θὰ κάναμε;— Καὶ θὰ ἐρχόμαστε πὶδ κοντὰ νὰ ζεσταθοῦμε, γιατί θὰ εἶτανε κρῦο καὶ λάσπες στὴ σπηλιά.— Καὶ ὕστερα; Θὰ ἐσκυθα ἀπὸ πᾶνω σου καὶ θὰ κῦταξα τὰ μάτια σου βαθείᾳ, ὦρα πολλή.— Καὶ ὕστερα;— Θὰ τὰ φιλοῦσα τὰ μάτια σου.— Καὶ ὕστερα;— Θὰ τὰ φιλοῦσα τὰ μάτια σου.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΕΓΚΑΘΕΤΟΣ

«... Ὁ δόκτωρ Παπαδάκης, τοῦ οἴου τοῦ ὄνομα ἀποκαλύπτει τοσοῦτον καθαῶς τὴν ἰδιαιτέραν πατριδα, ἐλησιμόνησεν αὐτὴν διὰ μιάν ἡμέραν ὅπως παρουσιασθῆ ὡς συμπολίτης τοῦ Γενευαίου φιλοσόφου. Ὅ,τι δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τις ἐκ τοῦ λόγου τοῦ δόκτωρος τούτου εἶναι ὅτι θὰ διδάξῃ μιάν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἀποδείξας ἤδη ὅτι γνωρίζει νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀτραπὸν ἣτις ὀδηγεῖ πρὸς αὐτὴν ταχύτερον ἐν Ἑλλάδι».

Ἐφημ. «Ἐμπρός» (29.12.915 σελ. 1).

Αὐτὰ, καὶ ἄλλα, γραφτήκανε στὸ «Ἐμπρός», σὲ κύριο ἄρθρο, ὅπου βριστήκανε ὡς ἐγκάθετοι (!) ἄλλ' οἱ ὁμογενεῖς πού συγχροτήσανε τὸ Συνέδριο τοῦ Παρισιῦ. Περισσότερο ἀπ' ἄλλους βριστήκε ὁ Παπαδάκης, ἕνας ἐπιστήμονας πού ἂν καὶ λήγει τὸνομά του εἰς—α κ η ς δὲν κατάγεται ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὅπως νόμισε τὸ «Ἐμπρός», μὰ ἀπὸ τὴν Ἰβλία καὶ τιμᾶει ἀληθινὰ τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμη στὴ Γενεύη, διευθύνοντας ἐκεῖ δυὸ μεγάλες νευρολογικὰς κλινικὰς, ἀφοῦ ἐχρημάτισε πρῶτα, ἀρκετὰ χρόνια, chef de clinique στὴ νευρολογικὴ κλινικὴ τῆς Γενεύης. Ἄν ἤθελε ἔδρα πανεπιστημιακὴ ὁ Παπαδάκης θὰ τὴν καταχτοῦσε εὐκολα στὴν Εὐρώπη, μὰ καὶ στὸ δικό μας ἐδῶ πανεπιστήμιο, ὄχι μὲ «ἀτραπούς», πού δὲν τις ξέρει καὶ πού τις σιχαίνεται, μὰ μὲ ἐπιστημονικὴ ἐργασία. Σὲ λίγο θὰ βγεῖ μιὰ μετάφρασή του «Ἡ ψυχολογία τοῦ πνεύματος» πού καὶ μόνο ὁ πρόλογός της ἀξίζει ἴσα, μπορεῖ καὶ περισσότερο, μὲ τὸ κείμενο.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐγκάθετος τοῦ «Ἐμπρός». Θέλει ἀκόμα καὶ ἄλλες πληροφορίες; Νὰν τοῦ τις δώσομε. Ποτὲ δὲν ἄφισε ἀπροστάτευτο κάθε Ρωμὸ πούτυχε νὰ περάσει ἀπὸ τὴ Γενεύη καὶ νὰ χρειαστεῖ ἀδερφικὴ καὶ πατρικὴ προστασία καὶ ἡ χαρὰ του εἶναι τρισμέγιστη ὅταν τοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ κάνει καλὸ σὲ συμπατριώτη του. Ὁ πατριώτης Παπαδάκης ἀξίζει ὅσο καὶ ὁ ἐπιστήμονας Παπαδάκης. Ὅσοι δικοὶ μας περάσανε ἀπὸ τὴ Γενεύη τὸ μολογοῦνε μὲ θαυμασμό καὶ ὅσοι συδεθήκανε κάπως

στενότερα μαζί του ξεκαρδιστήκανε στὰ γέλια μὲ τοῦ «Ἐμπρός» τὰ βαναυσολογήματα.

Ὅταν, ἐπὶ φαυλοκρατίας, τοῦ δόθηκε τὸ παράσημο, τῶκρυφε στὸ συρτάρι του. «Ἐγώ, ἔλεγε, δὲν πρόσφερα τίποτε στὸ Κράτος ἢ στὸ ἔθνος γιὰ νὰ μὲ τιμήσουνε μ' αὐτό. Ἐπειτα, καὶ κείνοι πού μοῦ τὸ δώσανε δὲν ἀξίζουν τὴν κόπο νὰ κυβερνοῦν ἕνα Κράτος πούχει μεγάλο προορισμό. Πῶς μπορῶ νὰ φορῶ τὸ παράσημο πού τὸ φοροῦν καὶ τόσοι ἄλλοι πού ξεμεταλλεύονται ἀδιάντροπα τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ Κράτος;» Καὶ μόνο ὕστερ' ἀπὸ τοὺς νικηφόρους πολέμους τῶγαλε τὸ παράσημο ἀπὸ τὸ συρτάρι του καὶ τὸ φοροῦσε περήφανα σὲ κάθε μέρα ἐπίσημη.

Ἐχει κ' ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα ὁ Παπαδάκης. Νὰ πιστεύει στὸ Βενιζέλο. Μὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τῶχουν καὶ ἄλλοι πάνου κάτω οἱ Ἑλληνες πού ζοῦνε στὴν Εὐρώπη. Πιστεύουνε στὸ Βενιζέλο, ὅπως πιστεύανε καὶ στὸν Τρικοῦπη. Καὶ τότε «ἐγκάθετος» τοὺς λέγανε τὰ Δεληγιαννικά «Ἐμπρός» τῆς ἐποχῆς. Τί σημαίνει ἕμω; Ἐγκάθετοι ξεγκάθετοι ἐρχονται πάντα ἀπέξω νὰ μᾶς δεῖξουν τὴν πλάνη μας, νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὰ κλεισμένα ἀπὸ τὴν κομματικὴ ἐμπάθεια μάτια.

Τίποτ' ἄλλο.

Δ. Π. Τ.

ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΤΕΣ ΜΑΣ

Μὲ τοῦτο τὸ φύλλο ὁ «Νουμάς» μπαίνει στὰ δεκατέσσερα χρόνια του. Τί σημασία ἔχει ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς γιὰ τὸν ἀγῶνα μας, ἀφίνουμε ἄλλοι νὰν τὸ πούνε—τῶτανε κιάλια, καὶ μὲ λόγια παραπολὺ παινετικά, καὶ ὅταν ὁ «Νουμάς» πάτησε τὰ πέντε χρόνια του, καὶ ἀκόμα σὰ γιόρτασε τὴ δεκάτη ἰδα του. Καιρὸς τώρα νὰ μιλήσουν κ' οἱ ἀναγνώστες μας, καῖνοι δηλ. πού ἀγοράζουν τὸ «Νουμά» φύλλο φύλλο ἀπὸ τὰ κιάσκια. Καὶ ἡ κουβέντα τους ἀξίζει νὰ γίνε μ' ἔργα καὶ ὄχι μὲ λόγια. Ὅσοι λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἀληθινὰ ἀγαποῦν τὸ «Νουμά» καὶ ἀναγνωρίζουν τις θυσίες του καὶ τις μπόρες πού νίκησε γιὰ νὰ πατήσῃ στὰ δεκατέσσερα χρόνια του, ἔχουνε χρέος νὰν τονὲ συντρέξουν καὶ νὰ γραφοῦνε συντρομητές του.

Φυσικά, ὅποιος λογαριάσει ἐμπορικὰ θὰ ἰδεῖ πὼς τονὲ συμφέρνει καλύτερα νὰγοράζει τὸ «Νουμά» φύλλο φύλλο, νὰγοράζει μάλιστα καὶ δ' ὁ καὶ τρία φύλλα μαζί, παρὰ νὰ γραφτεῖ συντρομητής. Μὰ τὸ εἶπαμε. Ὁ «Νουμάς» δὲν εἶναι ἐπιχείρηση, εἶναι ἀγῶνας καὶ σ' ἕναν ἀγῶνα ἐμπορικὰς σκέψεις δὲ χωροῦν. Ὅσοι τὸ νιώσουν αὐτό, δὲ θὰ διστάσουν καθόλου νὰ μᾶς συντρέξουν στὸ ἔργο μας. Γιὰ τοὺς ἄλλους, τὰ περισσότερα λόγια περιττά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ